No. 908 Zaterdag 25 Mei 1901. 18de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 24 Mei.

PINKSTEREN.

Toen de H. Geest, in de opperzaal te Jerusalem, op het gedruisch van een hevigen stormwind en onder de gedaante van verdeelde tongen als vuur, over de Apostelen nederdaalde, was zijn eerste, meest zichtbaar wonderwerk: de leerlingen des Heeren in verschillende talen te doen spreken. *„En allen werden vervuld van den H. Geest, en zij begonnen te spreken in verschillende talen.”* (Hand. II: 4).

Ziedaar het groote Pinkstergeheim, even diepzinnig als veelzijdig van beteekenis. De gave der talen maakte niet alleen de twaalf galileesche visschers tot Apostelen, die krachtens de meegedeelde Godsgave het aanschijn der aarde zouden vernieuwen, zij openbaart ook het fundament en wezen der Kerk, welke van nu af voor alle eeuwen gevestigd is.

De menschelijke hoogmoed had zich vermeten, een reusachtigen toren te bouwen, wiens spits den hemel bereiken zou. Uit eigen kracht verlangde de mensch, tot der Engelen woonsteê zich te verheffen. Maar toen sprak God in heilige gramschap: *Komt, laat ons nederdalen en hunne spraak verwarren, opdat de een niet meer de spraak van hun evenmensch verst*[illegible]

Daar trad de babelsche spraakverwarring in, en terstond werd de ijdelheid van het reusachtigste aller menschenwerken te schande gemaakt. Van toen af zag het nageslacht van Adam zich over het aanschijn der geheele aarde verstrooid. Met de verscheidenheid der talen nam ook het verschil tusschen de volken toe. De rassenhaat bracht den oorlog voort.

In telkens weer opvlammende twisten en tweedracht leefden zij, die toch kinderen waren van hetzelfde geslacht. De menschen *verstonden* immers elkander niet meer!

Doch ziet, hoe op het Pinksterfeest te Jeruzalem de H. Geest onmiddellijk begint, het aanschijn der aarde te vernieuwen. Wederom spreekt God, thans niet in heilige gramschap, maar in eindelooze erbarming: *Venite, descendamus, komt, laat ons nederdalen!* Op zichtbare wijze daalt de H. Geest omlaag. En nauwelijks zijn de Apostelen en leerlingen met Diens wondervolle Pinkstergaven vervuld, of zij beginnen in verschillende talen te spreken, *zooals de H. Geest hun ingaf uit te spreken.*

Ze *verstaan* nu zichzelven en elkander, ze worden ook door hun toehoorders verstaan. Alsof ieder zijn eigen moedertaal sprak en niet anders hoorde dan deze!

In *beginsel* is thans de spraakverwarring van Babel opgeheven. De vreemdelingen, die uit alle wereldstreken te Jerusalem zijn gekomen en zich voor de opperzaal verdringen, om getuigen van het Pinksterwonder te zijn, allen zonder uitzondering, Parthen, Meden, Elamieten, Mesopotamiërs, Israëlieten, Cappadociërs, bewoners van Pontus en Azië, en hoe ze verder ook heeten mogen, ze *verstaan* nu de groote daden Gods, die hun ieder in zijn eigen taal verkondigd worden.

Wat de geest van hoogmoed verdeeld had, wordt door den H. Geest weder vereenigd, zegt daarom Sint Augustinus, die meer dan één andere Schriftverklaarder in de kennis der goddelijke geheimen is doorgedrongen.

Doch was die wonderbare Pinkstergave der talen uitsluitend voor de Apostelen en hun naaste volgelingen bestemd? Wel in de uiterlijke, hoorbare werking. Niet in de eigenlijke, inwendige beteekenis.

Voor de Apostelen zelf was de zinnelijk waarnemende gave der talen noodig, omdat nog te hunnen tijde 's Heeren zending: *Gaat en onderwijst alle volken*, zichtbaar in vervulling moest gaan. Maar de zinnebeeldige strekking dier Pinkstergave was bestemd voor alle tijden en alle geslachten, zooals de H. Geest zelf ook blijven moest *tot aan de voleinding der eeuwen.*

Door zijn goddelijke inwerking zou de menschheid, hoezeer ook in tal van rassen en natiën verdeeld, voortaan leeren, één en dezelfde taal te spreken, waarin Israëliet en heiden, Griek en barbaar, elkander zullen *verstaan*, omdat zij dan spreken, *zooals de H. Geest hun te spreken ingeeft.*

Welke is die wondertaal? 't Is de taal, welke het Christendom op de wereld heeft gebracht: de taal van *geloof en liefde*. Eén is het geloof, dat alle geslachten dezelfde belijdenis doet afleggen. Eén is de liefde, waardoor ieder mensch zijn evennaaste moet beminnen gelijk zich-zelven en waardoor allen, hoog en laag, geleerd en ongeleerd, rijk en arm, oud en jong, kinderen worden van hetzelfde huisgezin.

Nu is de sluitboom opgeheven, die te voren als door een onoverkomelijken scheidsmuur, nationaliteiten en rassen gescheiden hield. Wie deze ééne taal spreekt van geloof en liefde, zooals de H. Geest hem ingeeft te spreken, hij eerbiedigt en bemint den slaaf niet minder, dan alsof het zijn eigen broeder gold.

Deze geheimzinnige éénheid is, tegelijk met de wondergave der talen op het Pinksterfeest te Jsrusalem, door den H. Geest aan de wereld geschonken. Niet voor één enkel menschengeslacht, dat met de Apostelen ten grave daalde. Maar tot aan voleinding der eeuwen, zoolang het werk duurt van den H. Geest, die zelf het Levensbeginsel is der ontsterflijkheid.

Nochtans, de Apostelen te Jerusalem spraken toch inderdaad *verschillende* talen. Wel begon de H. Geest bij Zijn nederdaling het aanschijn der aarde te vernieuwen, maar nog geenszins om haar terug te brengen tot den oorspronkelijken toestand, zooals ze uit de handen des Scheppers was te voorschijn gekomen.

Verschillende talen! De eenheid is derhalve nog maar onvolkomen hersteld. De eenheid openbaart zich niet anders dan in verscheidenheid. Aan ieder, wien Hij zijn gaven schenkt, geeft juist de H. Geest, in verschillende talen te spreken.

Is het niet evenzoo gesteld met de geheimzinnige taaleenheid van geloof en liefde, welke op het eerste Pinksterfeest aan de geheele wereld beloofd werd en bij voorbaat geschonken?

Eén geloof doet allen elkander kennen, één liefde doet allen elkander beminnen, als leden van hetzelfde huisgezin Gods. Maar toch spreekt datzelfde geloof zich verschillend uit in den een en den ander. Toch verricht dezelfde liefde, in onafzienbare reeks, verschillende liefdewerken. *Al naar gelang de H. Geest ingeeft te spreken.*

Want verschillend zijn de gaven van dien Vertrooster en Heiligmaker, die wel is waar het *aanschijn* der aarde vernieuwt, maar de aarde *zelf* toch laat voortbestaan, die wel het menschenhart herschept door de inwerking zijner genade, maar toch geen ander, nieuw menschenhart ervoor in de plaats stelt.

Feuilleton.

Katholiek Leven.

I.

Er is een geschiedenis van 19 eeuwen, die van dat leven spreekt, in zijne wording en zijn voortbestaan. Zij heeft feiten opgeteekend, waaruit dat leven straalt; zij heeft de nagedachtenis bewaard van mannen en van vrouwen, bezield en bezielend door dat leven; zij is eene bron, waaruit dat leven in volle frischheid spruit. Echter willen wij daar niet putten, hetgeen wij den lezers bieden.

Wij slaan den blik om ons heen; wij zijn van dat leven omringd, wij voelen zijn krachtigen polsslag en het bruisen van zijn bloed; wij worden meegesleept door dien breeden levensstroom. De groote wereld is het reuzenbed van dezen vloed, en geen deel van 's menschen Koningrijk, of 't is zijn stroomgebied.

Boven de steden en dorpen, langs de vlakten verspreid, steken de torenspitsen der Godshuizen ten Hemel, en van het blinkend kruis straalt het geloof van het volk, dat ze verrijzen deed. Daar getuigt het goud van den rijke en het zweet van den arme van eenzelfde deugd, en in den stralenkrans der liefde, die ons katholiek volk omgeeft, fonkelen als robijnen de versche druppelen bloed van den roemrijken landgenoot, die nog kort geleden den palm der martelaren won.

De groote christendeugd, „de Liefde,” die zich openbaart in grootsche daden, wier aanblik de wereld verbaast, ziedaar een mijn van kostbaar goud. Toch gaan wij ook daar onzen schatten niet delven.

Wij willen ons beperken tot het menschenhart, dat leeft door geloof en liefde; tot een bestaan, in niets afwijkend van dat dergenen, die wij „gewone menschen” noemen. Een getrouw en schoon beeld van zulk eene groote ziel spiegelt zich af in de briefwisseling van den Franschen generaal Louis-Gaston De Sonis, in 1825 geboren en in 1887 overleden, wiens leven door mgr. Baunard is beschreven. Wij wenschen hem door eenige aanhalingen te doen kennen en hoogschatten als een man, wiens omgang veredelt, wiens leven bewondering wekt en navolging tepevens.

Het christelijke leven van dezen held dagteekent, volgens den schrijver van zijn leven, van het overlijden van zijnen vader. Van dat doodsbed ging dit leven uit, en onder den invloed dier herinnering maakte het van dag tot dag vorderingen in getrouwheid, om zich weldra tot de hoogste heiligheid te verheffen.

De oude heer De Sonis had zich voor eenige dagen op reis begeven, om een jongeren zoon naar kostschool te brengen. Gedurende zijne afwezigheid ontvingen zijne kinderen het bericht, dat hij wegens eene ernstige ongesteldheid, verhinderd zijne terugreis voort te zetten, zijn intrek had genomen in het hotel „du Midi” te Bordeaux.

De kinderen vertrokken aanstonds en vonden 's avonds hun vader op het bed van smarten uitgestrekt, bleek en beweginglooos. Bloedverlies had hem op het uiterste gebracht en zoodanig verzwakt, dat hij geen woord kon zeggen.

Eerst zag hij zijne kinderen aan, den hief hij zijn oogen ten Hemel en barstte in snikken los. De zoon en de beide meisjes, bij het bed van hun vader gezeten, hielden zijne handen in de hunne geklemd, hunne oogen op de zijne gericht. 's Nachts verscheen een priester op den drempel.

Op dit gezicht sprong Gaston op en wierp zich, buiten zich-zelven, voor de deur, om hem het naderen te beletten. Hij raadpleegde meer zijne natuurlijke liefde dan zijn godsdienst en vreesde, dat de bezoeker den toestand van den zieke niet zou verhelen en daardoor verergeren.

„Mijnheer,” sprak de priester, „ik vervul een plicht, ik kom dáár waar mijne bediening mij roept. Als ik haar niet kan vervullen, ga ik heen, maar gij zijt verantwoordelijk.”

De beide jonge meisjes brachten hun broeder buiten de kamer en lieten den dienaar Gods binnenkomen. De zieke ontving het H. Oliesel.

Nieuwe bloedspuwingen ontnamen de laatste hoop. Eenige vrienden schaarden zich met de kinderen om het doodsbed.

In dienzelfden nacht werd er in het hôtel een feest gegeven en het vreugdegeschal der naburige vertrekken mengde zich onder het droevig snikken der sterfkamer. De vèr gevorderde nacht bracht eindelijk stilte en eenzaamheid. De zieke scheen onbeweeglijk te rusten. De dokter naderde nog eens, nam den arm van den zieke en zocht den pols, legde de hand op het hart — lichtte het ooglid op— en sloeg een blik van medelijden op de kinderen.

„Wij hadden het begrepen, vader was niet meer,” schrijft Gaston later. „De dokter trok zich in stille terug, en wij bleven alleen met het lijk en bedekten het met kussen. Mijne zusters knielden naast het bed, waarop alles rustte, wat ons nog overbleef van hetgeen we op deze wereld hadden liefgehad. Ik hield

Aldus werkt de H. Geest voortdurend in eenheid en verscheidenheid. Zoolang de mensch niet tot de zalige aanschouwing Gods toegelaten is, *kan* hij de goddelijke, alléen volmaakte eenheid slechts gebrekkig, in een of andere schakeering der onoverzienbare afstraling, weerkaatsen. Vermag de fijnstgeslepen facet wel meer dan een enkele kleur van het kleurenspectrum op te vangen en terug te geven?

Eerst wanneer het volle glorielicht der Oneindige Schoonheid, zonder schaduw en schemering, voor het gezaligd oog der menschen opgaat, eerst dán zal de volmaakte eenheid van spraak onder het menschdom zijn hersteld. Eerst dan zal de eenheid der taal zich niet meer openbaren in verscheidenheid. Doch met de reien der Engelen, Gods lof verkondigend, zal de menschheid één en dezelfde taal slechts spreken, de taal van aanschouwing en liefde, die eindeloos *zalig* maakt.

Nog menigmaal tracht de menschelijke hoogmoed, in voorbarig en ijdel pogen, de onvolmaakte eenheid van geloof en liefde, welke zich hier op aarde niet anders dan in verscheidenheid openbaart, te...... verbeteren. Langs een nieuwen toren te Babel wil men voorbarig den hemel bereiken. Maar helaas, ook dan volgt de babelsche spraakverwarring op den voet.

Menschen, die kinderen moeten zijn van hetzelfde huisgezin, die slechts de ééne taal van geloof en liefde behooren te spreken, die elkander steeds kunnen en moeten verstaan, ze *begrijpen* elkaar niet meer. Ze komen vreemd te staan, zelfs vijandig, tegenover elkander. Ze spreken niet meer, ieder op zijn wijze, *gelijk de H. Geest hun te spreken ingeeft*. Maar ze luisteren naar de stem van menschelijken hoogmoed, die alles aan eigen oordeel en meening onderwerpen wil. Ze verkondigen niet meer *de groote dingen Gods*, die onveranderlijk zijn als God zelf, maar wat ze nastreven is ophemeling of felle bestrijding van menschenwerk, dat gelijk alle menschenwerk vergaat.......

Zoo, van twee verschillende zijden, kan de geschiedenis der Kerk, die op het Pinksterfeest te Jeruzalem gesticht is, gedurende meer dan achttien eeuwen beschouwd worden. Hetzij men Haar beziet, onder de inwerking, van deu H. Geest, hetzij onder den invloed van menschelijken eigenwaan.

Ziedaar ook een der gewichtigste redenen, waarom ieder jaar een nieuw Pinksterfeest voor de Kerk van Christus onmisbaar noodig blijkt. Dan moet telkens opnieuw de H. Geest over de geheele Kerk, van het hoofd tot de ledematen, nederdalen. Dan moet telkens wederom *allen worden vervuld van den H. Geest*, opdat ze, ofschoon in tallooze verscheidenheid, slechts de eene taal van geloof en liefde blijven spreken, *zooals de H. Geest hun die te spreken ingeeft*.

Daarom vooral liggen wij op dit Pinksterfeest weer deemoedig neergeknield in het stof onzer menschelijke nietigheid, en vurig smeeken wij tot dien H. Geest, zijn onuitputtelijken rijkdom van gaven.

Dr. Kuyper over de politieke partijen IN NEDERLAND.

In zijn openingswoord in de anti-rev. deputaten-vereeniging van 17 April l. l. heeft dr. A. Kuyper zijn volgelingen door een kernachtige karakteristiek der partijen willen aantoonen wie zij bij den komenden stembusstrijd als medestanders, wie als vijanden te beschouwen hebben. Wij laten het gedeelte zijner rede, waar hij de bondgenooten in het algemeen en de Katholieken bespreekt, hier volgen.

BONDGENOOTEN IN HET ALGEMEEN!

Den strijd gaan wij te gemoet *zonder bondgenooten*. Een accoord sloten wij nu zoo min als in 1897 met iemand. Maar *medestanders* hebben we allicht wel. Vooral minister Goeman Borgesius heeft ze door zijn Leerplichtwet ons nader gebracht. Immers door die wet, die inbreuk maakte op het gezinsrecht, evenals door Cort van der Lindens eerste voorstel om de wigge van den kantonrechter in de huwelijkseenheid te drijven en om de begrippen van *schuld* en *straf* te verzwakken, kwam eerst recht het gevaar aan het licht, dat den christelijken grondslag zelf van heel ons staatsleven bedreigt. De „Christelijken Historischen", die dit ministerie op het kussen hielpen, konden den wrevel van hun teleurstelling over zulk bedenkelijk pogen niet dan met moeite verbergen; en ook zij die onder den Heer De Savornin Lohman „in de bootjens" waren afgedeinsd, begonnen neiging te vertoonen tot wederaanknooping van oude banden. Dit heeft onzerzijds ertoe geleid, dat onze kiesvereenigingen hem en de oude vrienden, die met hem ons verlieten, op hun Kamerzetel wenschen te handhaven, en dat bij herstemming het bieden van wederzijdschen steun nog steeds waarschijnlijk blijft. Of men in enkele streken nog verder zal kunnen gaan en door stemuitruiling paarsgewijs enkele districten zal kunnen doen omslaan, leere de uitkomst.

DE ROOMSCHEN.

Intusschen, waar het op meerdere saamwerking en hunnerzijds en onzerzijds wordt toegelegd, is hier toch een woord der openhartigheid plicht. En dan constateer ik in de eerste plaats dat wij, antirevolutionnairen, waar het om de beveiliging van den christelijken grondslag van ons staatsleven gaat, onze roomsche landgenooten niet buiten het christelijk erf mogen sluiten. De roomsch-politieke geschriften van La Menais, Haller, De Bonald, De Broglie e. a. behooren volgens Groen van Prinsterer tot de uitnemendste anti-revolutionnaire literatuur; en reeds in 1853 heeft hij in de Tweede Kamer het tegenover De Kemper betuigd, dat anti-revolutionnaire literatuur de naam is van een politieke richting, "die niet binnen de grenzen der hervormde, zelfs niet der protestantsche gezindheid, beperkt is."

Is hiermede gezegd, dat we de protestantsche traditiën, die nog in ons staatsleven zijn ingeweven, ten believe van onze roomsche landgenooten willig zouden prijsgeven? Geenszins. In het naburige België, om slechts één voorbeeld te noemen, bepaalt de roomsche traditie de openlijk erkende feestdagen, hier de protestantsche. In een voorstel om de Maria-feesten hier van staatswege te vieren, zou ons volk dan ook nimmer bewilligen. Alleen we konden nog nimmer een voorstel ertoe bestrijden, eenvoudig omdat de Roomschen zoo verstandig waren het nimmer te doen. Sterk zouden zij prijs stellen op een missie bij het Vaticaan, maar ze weten zeer wel, dat ze ook hiertoe, van welke protestantsche partij het zij, nooit medewerking te wachten hebben........

....

Het *tolerari posse* beheerscht hier te lande dan ook hun geheele houding. Hun optreden is beleidvol, en hun inschikkelijkheid heeft hen vroeger even willig zelfs Thorbecke in het zuiden doen kiezen als ze nu vaak hun stemmen uitbrengen op onzen candidaat. In het anti-papisme van '97 viel dan ook weinig anders te bewonderen dan de roekelooze onbeschaamdheid, waarmee tal van liberale agenten, tegen beter weten in, van een „Bartholomeusnacht" en van „brandstapels" gewaagden, op niets te eigen bate speculeerend dan op de onkunde van het publiek. De uitkomst was dan ook, dat het ministerie Pierson, uit zoo anti-papistische actie opgekomen, zich haastte bij voorkeur zelfs onze roomsche landgenooten met zijn beleefdheden als te overstelpen. Voor ons staat de zaak dan ook eenvoudig zoo: Sluit ge de Roomschen, buiten de hedendaagsche Christenheid, dan is de protestantsche geloovige Christenheid met handen en voeten gebonden en voor altoos aan de ongeloovige meerderheid overgeleverd, en wordt alle verzet tegen het revolutiebeginsel doelloos. Wilt ge daarentegen den strijd voor den christelijken grondslag van ons staatsleven met hoop op zegepraal aanbinden, zij het u dan een oorzaak van bemoediging, dat de Roomschen u in dit uw christelijk bedoelen nog krachtdadig steunen kunnen en leg af alle hooghartigheid, die ook tegenover hen, als uw medeburgers, ons niet past. Ook bij de komende stembus gelooft niemand eraan, dat zonder hun 23 leden aan een meerderheid rechts ook maar te denken valt. En wat houding heeft het dan, een zoo alles beslissende factor, waarop in de Kamer toch vastelijk een ieder rekent, bij de stembus te ignoreeren? Slechts één standpunt kan hier het oprechte zijn. Als trouwe Calvinisten op kerkelijk en leerstellig gebied u tegen Rome te weer stellen, maar in den burgerstaat met hun steun wel ter dege rekening houden, zoo dikwijls ze voor uwe christelijke school en voor den christelijken grondslag van den Staat bereid zijn met u op te komen. Beverwijk bracht in dien zin, toen Cremer viel, winste voor het christelijk belang.

---

nog altijd zijne hand in de mijne. Zoo ging de nacht voorbij. O God! Gij weet alleen, wat ik geleden heb."

Hij leed — zijne zusters baden en riepen God—en God kwam.

Ziehier onder welken vorm:

„In het vroege morgenuur ging de deur der kamer langzaam open en een priester trad binnen. Wij kenden hem niet. Hij bad bij den doode en zeide: „Mijne kinderen, ik hoor, dat u een zware slag getroffen heeft. Ik ben de dienaar van Jezus Christus en gekomen, om uwe smart te deelen, en u, als gij wilt, Zijne goddelijke vertroosting te brengen."

De kinderen zwegen en de priester ging voort. Groot was de ontroering van allen, maar geen was dieper bewogen, dan de jongeling.

„Langen tijd sprak hij aldus met ons", zoo verhaalt hijzelf, „en ieder woord drong door in mijne ziel. Mijn hart opende zich wijd, om de klanken op te vangen, waaraan ik sinds jaren was ontwend. Toen hij ons verliet, was ik bekeerd — J.-C. had weer bezit genomen van mijn hart."

Zoo trof hem de genade, nadat de smart hem geslagen had.

Den volgenden morgen keerden vijf weezen (hunne moeder was reeds vroeger gestorven) naar hunne woonplaats, Libourne, terug. Gaston, die die oudste was, telde nog geen 20 jaren, en reeds stond hij alleen op de wereld, zonder steun, zonder fortuin. Door de smart gebroken, kon hij zijn' vader niet naar zijn laatste rustplaats vergezellen, maar het geschut bij de militaire begrafenis gelost, kondigde hem uit de verte aan, dat het lijk ten grave was gedaald.

Eenige dagen daarna werd hij toegelaten tot de Militaire School. Zijne zusters scheepten zich in, onder geleide van een oom, naar de Antillen, waar hun vader vroeger een plaats als kapitein in het leger had bekleed.

II.

Bij het lezen der korte beschrijving van de droevige omstandigheden, die aanleiding geven tot de bekeering van Gaston de Sonis, hebben wij gevoeld en geleden met hem.

Misschien heeft zich daarbij nog de smart gevoegd van een gelijke droevige herimering uit ons leven, en mogelijk is in onzen geest de vraag gerezen: „Waarom heeft dat alles bij ons niet eenzelfde gevolg gehad?"

Schoon Gaston zelf over de oorzaak van de wonderbare werking der genade in zijne ziel niet spreekt, wettigen zijn latere gedachten toch het vermoeden, dat hij ze aan zijne vrome kindsheid dankt. Hooren wij slechts eenige herinneringen uit zijne kinderjaren.

In de Antillen geboren, vergezelde hij eens zijn vader (toen hij nog heel klein was) op een kleine zeereis. Toen weerkaatste zich de onmetelijkheid der zee en van het uitspansel in zijne zuivere ziel en grifte er den naam in van den Schepper.

„Mijn hoofd", zoo deelt hij mede, „was naar den hemel gericht, die schitterde van sterren, de eene al schooner dan de andere. De stilte van den nacht werd door niets gestoord, dan door de regelmatige beweging der riemen. Toen openbaarde zich God voor de eerste maal aan mijne ziel. Mijn hart sloeg geweldig onder de vervoering der bewondering. Ik was toen ongeveer 6 jaar, maar ik heb dien wonderbaren nacht nooit vergeten. Ik vind daarin terug den weerklank van de gevoelens mijner kindsheid. Hij heeft een onuitwischbaar stempel op mijn leven gedrukt; hij is voor mij gebleven de spiegel mijner onschuld en heeft in mijn hart geprent het vurig beminde beeld van mijnen vader en mijne moeder."

Geen wonder dat hij hier, gelijk bij iedere gelegenheid, het aandenken zijner brave ouders zegent. Toen had hij pas voor de eerste maal de smart der scheiding van zijne moeder' gevoeld, en zijn vader, om hem te troosten, was hem toen, gelijk na haren al te vroegen dood, eene moeder geweest, zooveel als een man dit vermag.

De liefde voor zijne ouders en zijn diep godsdienstig gevoel, blijkt nog uit eene aanteekening, waarin hij spreekt van wandelingen in zijne geboorteplaats, Pointe-á-Pitre, onder de hoede van eene oude negerin.

„Ik heb het aandenken bewaard van eene processie, die ik bijwoonde, zonder onderricht te zijn van het groote schouwspel, dat ik onder de oogen had, van de verheven handeling, die zulk een gelukkigen invloed op mijne eerste jaren had kunnen oefenen, als ik de wezenlijke tegenwoordigheid van Christus in het H. Sacrament had gekend.

Het Christendom was niet tot de negerin gekomen. Hij zou daarover eene klacht willen uiten, maar verzwijgt ze uit eerbied voor hen, die hem aan haar vertrouwden. Toen hij dan ook met zijn vader naar het moederland terugkeerde, genoot hij eene ongekende vreugde in het godsdienstig onderricht, dat hij op de collegies ontving.

„Het godsdienstig onderwijs", schrijft hij, „was op Stonislas en Juilly het voorwerp van geheel bijzondere zorg. Ik kreeg er grooten smaak in en mijne genegenheid voor de godsvrucht begon zich te ontwikkelen. Als ik 's avonds op de slaapzaal kwam, knielde ik voor mijn bed en bleef langen tijd bidden. Toen ik tien jaar was, deed ik mijne eerste H. Communie. Ik bereidde mij ertoe voor met de teederste godsvrucht en verrichtte deze heilige handeling met een ernst boven mijne jaren, met een vurig geloof en eene brandende liefde tot God. Ik ging ter H. Tafel in de onschuld van mijn Doopsel. O, kostbaar aandenken van mijne eerste H. Communie, ik heb u nooit verloren! Gij zijt een balsem, die mij getroost heeft in de slechte dagen van mijn leven."

Zoo bevestigde hij zich in zijnen studietijd in hechte deugd en versterkte in hem het verlangen, om zijn vaderland te dienen. Zijn edelmoedig hart dorstte naar grooter daden, waarom hij zich voor de marine wilde bekwamen.

Hij werd daartoe op eene voorbereidende school geplaatst, die hij zelf „een vuilnisbak van alle ondeugden" noemt. Hij verliet de inrichting en zocht een andere, die, volgens zijn eigen getuigenis, niet beter was. Wijl hij elders een beteren uitslag verwachtte, legde hij op 19jarigen leeftijd zijne examens af voor de "Militaire school."

Of zijn geloof in deze gevaarlijke omgeving niet geleden had? Wij hebben gezien, hoe hij op dat tijdstip bekeering behoefde en terugkeerde tot God!

III.

De militaire school van Saint-Cyr

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Kerkelijke berichten.

Heden herdenkt de Eerwaarde Zusters URSULA, Overste van het St. Elizabeths-gasthuis den dag, dat zij vijf en twintig jaren geleden haar plechtige geloften deed. Ofschoon deze feestdag niet anders dan in den huiselijken kring gevierd wordt, zal het Zuster URSULA heden zeker niet aan blijken van belangstelling ontbreken; vooral de weldaden, welke zij aan zieken en lijdenden bewezen heeft, zullen dankbaar herdacht worden.

Ook wij bieden de Eerwaarde Zuster URSULA onze beste heilwenschen op dezen feestdag.

Havennieuws.

Met het amerikaansche stoomschip *Maracaibo* van de *Red D Line* is laatstleden Maandag hier via La Guaira uit Caracas teruggekeerd de Heer E. S. L. MADURO en familie.

Wij roepen de geachte familie MADURO hartelijk welkom toe.

***

Donderdagmorgen is hier uit Rio Hacha binnengevallen het colombiaansch oorlogsschip *Córdova*. De *Córdova* is op weg naar Martinique om de machineriën te doen herstellen.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Josefina Albarez, Francisco D. Boll, A. Bethen, Mariano Becerra, Court é Hijos, Jeos A. Curiel, Julio de Lima, Eleodora de Simon, N. de Crastro, C. F. de Haseth, Alfredo Diaz, Señor Faustino, J. C. Jesurun, Guillermo Serge Kortanek, Jose I. Moncada, Juliete Potmoni pa doena Jeye Palangana, Emilio Reinhardt, Raul Villasmil.

Aangeteekende stukken: Prbro. Blondes en Sr. Marcelo.

Onderwijs.

Gisteren heeft de Eerwaarde Zuster MARGARETHA, Hoofd der R. K. Meisjesschool te Pietermaai, met goed gevolg examen afgelegd in de engelsche taal.

Wij wenschen de Eerwaarde Zuster MARGARETHA van harte geluk met dit goed geslaagd examen.

BUITENLAND.

Engeland.—Aan een door den londenschen *Daily Mail* verspreid sensationeel gerucht, volgens hetwelk de nieuwe steenkoolbelasting vermoedelijk de aanleiding zou worden tot een ministerieele krisis, is te Londen in staatkundige kringen geen oogenblik geloof gehecht. Wel kan men het een „secret de Polichinel" noemen, dat het verschil van inzicht betreffende de zaken in Zuid-Afrika onder de leden van het kabinet-Salisbury, vooral ten gevolge van de noodzakelijkheid der nieuwe belastingen, gedurende de laatste dagen een nog scherper karakter heeft aangenomen, en dat de weinig vriendschappelijke verhouding tusschen minister Chamberlain en zijn collega van Financiën door diens pessimistische toelichting van de jongste financiëele ontwerpen er zeker niet op verbeterd is, maar toch lijkt een ministerieele crisis zeer onwaarschijnlijk om de eenvoudige reden, dat niemand die ernstig kan willen. De liberalen schijnen vastbesloten geen pogingen aan te wenden om de leiding van 's lands zaken weer te bemachtigen, vóórdat de oorlog geëindigd is en ook onder de conservatieven wordt niemand gevonden, die

de nalatenschap van het kabinet-Salisbury ambieert, en daarmede de verantwoordelijkheid voor den tegenwoordigen toestand op zich wil nemen. Daarenboven blijkt sir Michael Hicks Beach geenszins voornemens zich door de tegen hem geopende campagne der mijneigenaren, steenkolenhandelaars en reeders te laten intimideeren, maar schijnt hij vastbesloten zijn belastingontwerpen in hoofdzaak te handhaven. Ook de veronderstelling, dat de komst van Millner en diens mondelinge uiteenzetting van den toestand in Zuid-Afrika de tweedracht in den boezem van het ministerie tot een crisis zou uitvoeren, moet onwaarschijnlijk worden geacht. Het is waar, dat minister Chamberlain door zijn afgelegde verklaring volgens welke sir Alfred's verblijf in Engeland slechts van korten duur zoude zijn, duidelijk genoeg heeft te kennen gegeven, dat het hier geen snoepreisje, geen vacantie om redenen van gezondheid geldt, maar dat Millner komt „voor zaken" en het ligt ook voor de hand, dat bij de bespreking dezer politieke "business" het tusschen Kitchener en Millner eenerzijds en den minister van den anderen kant bestaande verschil van meening betreffende in Zuid-Afrika toe te passen taktiek, een der voornaamste punten zal uitmaken.

België.—Men herinnert zich, dat koning Leopold II een deel zijner groote bezittingen in België, parken en bosschen aan den Staat tot openbaar gebruik heeft ten geschenke gegeven. Nu de wetsvoordracht, die hierop betrekking heeft, na door de Kamer te zijn aangenomen, bij den Senaat aanhangig is gemaakt, heeft men ontdekt, dat de schenking in twee opzichten nietig is. Een gedeelte der goederen, o. a. het uitgestrekt domein in de Ardennen, heeft de Koning namelijk van zijn vader geërfd, maar te samen met zijn zuster, de ongelukkige prinses Charlotte, weduwe van aartshertog Maximiliaan, keizer van Mexico. Daar de prinses reeds meer dan 30 jaar krankzinnig is, kan zij hare medewerking niet verleenen en niemand is gerechtigd in haren naam eene schenking te maken. Een ander deel der goederen is gebleken mede te behooren aan de Koningin. Immers met deze is de Koning getrouwd, zonder dat scheiding van goederen is bedongen en daarom behooren volgens het belgische recht alle onroerende goederen tijdens het huwelijk aangekocht, tot de huwelijksche gemeenschap en kan de Koning daarover niet eigenmachtig beschikken. Het ontwerp zal daarom vermoedelijk blijven rusten, totdat de wettelijke bezwaren zijn opgeheven.

Amerika.—De leden der cubaansche commissie, wier taak het is met de Regeering te Washington te onderhandelen over de staatkundige positie van de aan Spanje's heerschappij ontworstelde „Parel der Antillen", schijnen niet veel anders te doen te zullen hebben dan tegenover Mac Kinley en zijn ministers „ja en amen" te spelen. Zij maakten in het Witte Huis aan den president hunne opwachting. Omtrent het eerste onderhoud der gedelegeerden met Mac Kinley en den minister van Oorlog verneemt de *Times* uit New-York, dat eerstgenoemden zich ten slotte geneigd zouden hebben verklaard het protectoraatsrecht der Vereenigde Staten te erkennen. Al hun eischen moeten door Mac Kinley „op zeer heusche wijze" maar met de meeste beslistheid zijn afgewezen!

China.—In een duitsch *Witz*-blad vindt men een aardige teekening: een chineeschen hotelhouder op den drempel zijner woning, omringd door soldaten van verschillende nationaliteit, die ieder hem hun rekening presenteeren: „'t Is wat moois!" zegt de Langstaart, „eerst komen ze bij mij logeeren en den boel kort en klein slaan, en dan durven zij *mij* nog de rekening onder den neus houden!" Dit is het juist wat den bekenden russischen prins Uchtomski — die

---

was in 1844, toen de Sonis er werd toegelaten, ongodsdienstig! „Wij zagen er geen priester, uitgezonderd Zondags eenige oogenblikken aan het altaar."

Daarom was het, telkens als hij naar Parijs ging, zijn eerste werk, te biechten en als het mogelijk was, te communiceeren. Hij was een ijverig Christen en toen reeds de volmaakste ridder van zijn tijd, later eerst nam zijn christelijk leven een hoogere vlucht.

Op zijn verzoek werd hij ingelijfd bij de cavalerie, want het paard was de hartstocht van dezen soldaat. Met den graad van korporaal werd hij in 1846 naar de school der cavalerie van Saumur gezonden, waar hij een volkomen cavalerist werd. Een enkele aanhaling uit die dagen uit een brief aan een vriend en Benedictijn, in 1875 geschreven.

„Het is nu bijna 30 jaar geleden (ik was toen aspirant-officier te Saumur d. w. z. nog nagenoeg een kind), dat ik een dag te Solesmes doorbracht. 's Avonds bij het vertrek zeide een jong kloosterling tot mij: „waarom blijft gij niet bij ons?"

Later heb ik nog dikwijls gemeend, dat woord te hooren, dat echter niet doordrong in het diepst van mijn gemoed, omdat ik de overtuiging had, dat er van mij geen Benedictijn te maken was. God heeft mijn levenshulkje in een andere richting gestuurd, waarschijnlijk in overeenstemming met mijn inborst en ik dank er Hem voor. Toch heb ik altijd eene zeer hooge gedachte van het kloosterleven behouden, waarvoor ik altijd eene geheime neiging gevoelde.

Was het hier of elders, dat hij volstrekte trouw aan den Meester beloofde?"

In 1869 schreef hij: „God heeft mij aan Zijne hand langs vele afgronden geleid. Maar, terwijl ik mij te midden van zoovele klippen aan den Meester verbond, had ik Hem beloofd, dat ik Hem, door Zijne genade geholpen, niets weigeren zou. Het komt mij niet toe, mij zelf te oordeelen en minder nog, mij te prijzen, maar ik heb recht te zeggen, dat men niet moet afdingen bij God."

In 1848 verliet de Sonis als tweede luitenant Saumur en kwam met zijn regiment te Castres. Daar wachtte hem de hand Gods om hem te zegenen, door hem in kennis te brengen met Anaïs Roger. Toen ontwaakte zijne eerste liefde en hij wilde geene andere. In 1849 werden zij voor altijd verbonden voor God.

Wat deze vereeniging was, blijkt uit de brieven der christelijke echtgenoote. "Onze gevoelens waren zuiver, en wij vroegen God, ze te zegenen. Wij waren gelukkig en ons geluk was zoo volkomen, als men het zich op deze wereld denken kon. Elken dag dankten wij God, dat Hij ons aan elkander gegeven had. Wij hadden waarlijk slechts één hart en ééne ziel en dat van Gaston was een schat van goedheid en teederheid en fijn gevoel en zijne manlijke ziel bezat eene zeldzame standvastigheid. Men begrijpt gemakkelijk, wat hij was voor mij en hoe licht en zoet het mij was, hem mijn leven te wijden."

Korten tijd daarna vertrok de Sonis wegens zijne militaire plichten naar Pontivy. Hij legde zich daar op de studie toe, voornamelijk op de militaire geschiedenis, om te worden wat het vaderland van hem verwachten kon. Zijne vrouw deelde, ter wille van hem, zijn arbeid en moedigde hem aan. 't Is een schoon tafereel, dat huiselijk leven en tevens eene nuttige les.

Te Castres teruggekeerd, werd hun in 1850 eene dochter geschonken, die bij haar Doopsel den naam van Marie ontving. Later trad zij in de congregatie der Zusters van het H. Hart, en het was voor den christen-vader meer dan zalig, zijn eerstelinge te wijden aan het H. Hart, onder welks banier hij zelf zijn bloed vergieten zou; het was een geluk en een bij uitstek hooge genade.

Wordt vervolgd.

op last der Regeering te Sint-Petersburg geruimen tijd in noordelijk China vertoefde, ten einde daar den toestand te „bestudeeren”—zoo boos maakt, dat hij in een der petersburgsche bladen een heftig artikel schrijft tegen de „teugellooze hebzucht der brutale uitlanders, die nu langzamerhand beginnen weg te zinken in den kuil welken zij voor anderen hebben gegraven! De dag der afrekening voor de ongehoorde misdaden, waarmede het christelijke Westen zich bezoedeld heeft, toen het over de zee kwam aanstevenen om de bevolking van het Hemelsche Rijk te kwellen en te mishandelen, de dag der wrake nadert! Ook voor China zal onder een of anderen vorm een 1812 komen. De epidemie helpt de Chineezen, zij beschikken verder over alle middelen om zich zelven te verdedigen en zullen den verdierlijkten „witten man” bewijzen, dat er ook op deze wereld nog een „jongste Gericht” bestaat. En met zulk een einde van dezen oorlog kunnen wij, Russen, van ganscher harte sympathiseeren.”

„De vos die de passie spreekt”, zal men zeggen. En niet ten onrechte, wanneer men acht geeft op de met taaie volharding voortgezette pogingen van Rusland om China te ontheffen van het bestuur over geheel Mandsjoerije, m. a. w. om dit gedeelte van het Hemelsche Rijk met sluw berekende taktiek in te palmen. Bijzonder merkwaardig is intusschen de omstandigheid, dat de russische censuur er geen bezwaar in zag het artikel van den prins in het licht te laten verschijnen.

De „verdierlijkte witte man”!—Maar treft die qualificatie dan ook niet de „nation alliée, wier minister van Binnenlandsche Zaken door de eerste staatsdienaren van den Tsaar nog dezer dagen op zoo schitterende wijze gefêteerd is geworden aan galamaaltijden en bij de receptie aan het keizerlijk hof?

Transvaal.—Door bemiddeling van een vriendelijk lezer ontving *Het Handelsblad* van een der Boeren-gevangenen, die thans in Portugal is en tal van gevechten heeft medegemaakt, de volgende herinneringen aan een spoorwegovertocht door De Wet:

Hoe dikwijls leest men niet het bovenstaande in de engelsche oorlogsberichten! Laat mij nu toe om te vertellen op welke wijze zulk een „crossing” eens geschiedde.

Het was na de inname van Bethlehem, en wij waren in de bergen van Fouriesberg omsingeld, „alweer vas’ gekeer” zooals wij zeiden. Maar De Wet liet zich niet lang aan een lijntje houden. Hij gaf order aan Prinsloo om met 4000 burgers zijn man te staan en vertrok zelf met 2000 paardenruiters op weg naar Transvaal, alwaar de omstandigheden de tegenwoordigheid van president Steyn vereischten. Deze, met zijn Uitvoerenden Raad, deelde onze gevaren en gebreken, en stelde op nog vaster grond zijn roem als de jonge staatsman van de afrikaansche geschiedenis.

Wij trokken in den nacht door den omliggenden vijand heen, zonder dat hij ons eerst kon raak zien. Maar die an’er dag was die duiwel los, want kijk daar agter ons staat in stofwolk en ons weet al te goed wat die wolk beteeken’—Khakis. Onze wagens trekken sneller voort. De adjudanten schreeuwen: „Alle perreruiters achter blij!”

Wij bleven dan ook achter, en gelukte het ons den vijand terug te slaan. Laat dien avond kwamen wij weer bij de wagens gelagerd. Om uit zooveel vuren de uwe uit te kennen is een bietje moeilijk. Men rijdt dus rond, roepende.

„Heilbron! Bron- Bron! Bron des Heils!”

„Frankfort, Fort, Fort, Frank-fo-ort!”

Dan komt het antwoord:

„Hiernatoe!”

„Waarnatoe?”

„Diekantoe!”

Dit woord „diekantoe” wordt gewoonlijk beschouwd als een eerste klas aanduiding, en net zoo goed als een landkaart.

Piet rijdt dan diekantoe, en vindt zijn wagen. Hem wordt een kopje warme koffie gegeven, dan vraagt men:

„Hoe lijken dit? Hoe het dit gegaan?”

„Nee, ons het het hulle daarom gekeer’. Hulle trek nou diekantoe.”

„Het daar van onze mense teer gekrij?”

„Ja, twee is doodgeschiet, en drie is gekwes. Piet van Tonder het die ko’el in die bont. Ik het mij amper ziek gelach’ ver hom. Hij vlie’ daar rond nes ’n mal draak!”

„En wie’s anner mense?”

„Nee, hulle’s van Betlemse mense. Ken hulle nie.”

„Daarom jammer van die arme kerels laat hulle moet zoo pure voorniet doodgeschiet word? Die Heere zal nog een dag die Engelsman tuch’.

Zoo gingen we voort steeds lijdende en strijdende, om nu eens poëtisch te worden, totdat wij eindelijk op een zeker achtermiddag nabij de spoorlijn kwamen. Wij hadden dien ochtend bij een boerenplaats aangereden, en de lieve bekommerde huisvrouw schonk ons een brood en de volgende aanmoediging.

„Ja, mij neefies, die Engelse weet goed dat jullie aankom. Ons het gehoor dat hullie die spoorweg goed verschans’ het. Ag, mij liewe kindertjes wees toch voorzichtig, dat die vijand jullie nie allemaal doodschiet nu!” „Nee, tante, ons zal hem in die oog hou, gloo ver ons!”

Vanavond moeten wij de spoorlijn over.

Stelt u voor een donkeren nacht, driehonderd rijtuigen in vier rijen getrokken, twee duizend man in groepjes op de gras zittende, toom in de hand, geweer op rug, schertsend, lachend.

„Opstijgen!”

Twee vleugels worden uitgezonden, links en rechts.

Daar komt commandant Botha, met een sjambok gewapend.

„Nou kerels, vóór is banje buit; achter is net een achtersambok. Voorwaarts!”

De Wet is hier, daar, en overal, met zijn wit trippelaar. Zachtjes voorwaarts. Geen lucifers trekken. Geen luid spreken.

Nog vijf minuten.

Zie, de licht!” Het is een trein. Statig, heel statig, gaat het voorbij. Slapen de passagiers soms?

Nu zijn wij er. Hier komt weer een trein. De Wet springt af, en zet een klip op de spoor. De locomotief raakt daaraan, en stopt. De stoker klimt af, lantern in hand, en ruimt den steen weg.

„Some cowardly Boer again!”

„Schieten, commandant?” fluistert een jonge rapportganger.

„Volstrekt niet!” antwoordt De Wet.

De trein gaat langzaam voort om door onzen rechtervleugel te worden buitgemaakt, terwijl wij hier met al de wagens ongehinderd overgaan.

Dan snel voorwaarts, en eindelijk, na veertien uren trekken, spannen wij uit, moede, doch vol moed.

—Gelijk uit een telegram is gebleken heeft French zijn hoofdkwartier uit oostelijk Transvaal weer naar Johannesburg overgebracht. De reden hiervan wordt niet opgegeven. Wel wordt gemeld, dat hij licht ongesteld is en dat hem door de doktoren een korte rust is aanbevolen, maar dit is de aanleiding tot de overplaatsing van zijn hoofdkwartier zeker niet. Het zou kunnen zijn, dat de voornaamste reden van zijn vertrek uit het oosten gelegen is in het feit, dat de Boeren in den omtrek van Pretoria en Johannesburg weer stoutmoediger optreden, zooals blijkt uit de gevangenneming der lanciers en het oprukken der Boeren van Zeerust en Rustenburg in de richting van Warmbad, waardoor Pretoria is een grooten cirkel aan bijna alle zijden door de Boeren omringd is. French is zeer stellig niet uit het oosten vertrokken, omdat zijn operaties daar volkomen gelukt zijn en zijn soldaten daar geen werk meer vinden.

De militaire correspondent uit Pretoria van de *Pesther Lloyd* schrijft in een brief van den 28en Februari, “dat hoe mooi ook de operatie van French tegen Botha beraamd was, deze toch totaal mislukt is, zoodat toen de engelsche generaal de grens van Swaziland voor zich had, en het Drakengebergte, waarin de Boeren verscholen waren, achter zich, hem niets overbleef dan zich terug te trekken. Zijne verliezen waren aanzienlijk en bedroegen aan dooden, gewonden en zieken wel een vierde van zijn legermacht. Volgens geruchten bedroegen de engelsche verliezen in het tweedaagsche gevecht bij Amsterdam [17 en 18 Februari] wel duizend man aan dooden en gewonden.” In verband met de mededeelingen aan een Boer, die uit Transvaal is gezet, van de *Petit Bleu* krijgt deze brief een hooge mate van geloofwaardigheid.

Dezelfde correspondent noemt de tocht van de Wet in de Kaapkolonie een meesterstuk. Diens bedoeling was om met een grooten voorraad wapens en ammunitie in de Kolonie te vallen om al die zaken aan de hem tegemoet marcheerende commando’s van Hertzog en Kreutzinger te overhandigen. De manier, waarop deze onderneming werd uitgevoerd, is bewonderenswaardig. Ook de militaire hoedanigheden van Hertzog en Kreutzinger worden geprezen, want door hun optreden in de Kaapkolonie is voor de Engelschen het tooneel des oorlogs verdubbeld, terwijl de sterkte van hun leger afneemt.

Advertentien.